

Legaternes Fundatser er tilstrækkelig Hjemmel til at anvende Midlerne saaledes. Dernæst kan der være enkelte Tilfælde, hvori det er forekommet os, at et almindeligt Foretagende her i Byen havde en saadan Interesse, at vi, selv om vi toge nogle af Kommunens egne Midler dertil, dog ansaa os for at være berettigede dertil; man har da som sagt i enkelte Tilfælde hjulpet til, naar man har ment, at det var et nyttigt Foretagende. Det forholder sig ikke saaledes, som det erede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds mente, at man fik Bidrag til de kjøbenhavnske Kirker i de enkelte Sogne fra hele Byen, men man er efter Lovgivningens Bestemmelser henvist til det enkelte Sogn, hvori Kirken ligger, altsaa f. Ex. for Østerbro's Kirkes Vedkommende til Østerbro-sogn og for Vesterbro Kirkes Vedkommende til Vesterbro-sogn. Kommunalbestyrelsen har derfor ment, at da der ikke ind denne Vei kan drages andre Folk i Kjøbenhavn ind i Ligningen end dem, som have Interesse af Sagen, er det forsvarligt at tage Bidrag dertil af Kommunens Midler, som ikke hidrøre alene fra Indkomstskatten, men ogsaa fra andre Indtægtskilder, og at man ikke derved kommer i Kollision med Grundloven, ansers jeg for givet. Individet, som høre til afvigende Troesbekendelser, yde ikke Noget til Folketirken, hvormod de svare Skat til Kommunen; men derfor er Kommunen dog ikke indskrænket i sin Berettigelse til at anvende sine Midler i de Diemed, den finder rigtig. Vilde man angribe denne Ret, maatte man sige, at Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse overhoved ikke maatte give til Andet end til strengt kommunale Diemed, men jeg tror at kunne anføre slaende Exempler paa det Modsatte i saa Henseende. Man har talt meget om, hvorledes kirkelige Interesser kunde have Interesse for Skolen, og om hvorledes Skolen er en kommunal-sag og saa fremdeles; men jeg skal gaa udenom disse almindelige Ting og sige, at, naar man ved Lov fra Rigsdagens Side kan bestemme, at Kjøbenhavns Kommune maa betale 250,000 Rd. til en Statsinstitution, maa man ikke trække for snævre Grændser for, hvad der kan interessere Kommunen. Naar man har givet en Lov, hvorefter et saadant Beløb er givet af Kjøbenhavns Kommune, maa man være varsom med at sige, at andre almindelige Interesser ikke ogsaa kunne have deres Betydning. Jeg har som sagt fundet Anledning til at udtale disse Bemærkninger efter den Stilling, hvori jeg staar til disse Sager. Svad selve Spørgsmaalet om Bidraget til Kirken paa Østerbro angaar, vil jeg fremhæve, at erede Medlemmer ville se, at begge de Betragtninger, som have ledet de Herrer til at fraraade at yde Bidraget, neppe slaa til. Særlig vil jeg sige, at, naar man tager det hele Kjøbenhavn som Bidragyder, passer det ikke, thi det er Østerbro's Sogn, som skal bære, hvad der mangler til Østerbro's Kirke, og det er i Sandhed

et Sogn, som ikke er saa bemidlet, at der ikke skulde være fuld Opfordring fra Statens Side til at hjælpe det. Set kunde jeg have Lust til endnu at sige om dette Forhold, nemlig at det ikke vilde gjøre mig personlig saa overmaade ondt, om dette Bidrag blev negtet. I Modsetning til de andre Onsker, som man har været saa god at henvende til Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse — at den skulde overtage Theatrets Bestyrelse o. s. v. — har man klaget meget over Kjøbenhavns Kommunalbestyrelses Forhold til Kirkerne, men hvis man fra Statens Side bortviser som sig uvedkommende ethvert Forhold til de kjøbenhavnske Kirker, tror jeg ikke, at Kirkerne vilde lide derved. Jeg tror, at det vilde være godt, om Kirkerne kunde komme til at staa med den behørlige Selvstændighed overfor de Fordringer, som fra andre Sider kunde reises, og paaberaaber man sig den kirkelige Interesse, vil jeg rolig indbese den Bestemmelse, der vil blive sælbt om, hvor der vises den største. Naar man siger: Vi have to Steder — Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse og Rigsdagen — at gaa til, hvor skulle vi gaa hen for at faae de kirkelige Interesser fyldestgjorte? vil Svaret blive: Lad os dømme efter de Resultater, som foreligge; hvem har stillet sig bedst, Kommunalbestyrelsen eller Folkethinget, som har negtet dette lille Bidrag til Østerbro's Kirke? Jeg antager, at Dommen endda ikke vil falde saa ueheldig ud for Kommunalbestyrelsen. — Med disse Betragtninger skal jeg slutte, hvad jeg har at sige om denne Sag; men maa det være mig tilladt endnu at fremdrage et andet Punkt paa Finantsloven, vil jeg gjøre det, fordi jeg tror, at de kjøbenhavnske Forhold ogsaa der kunne tjene til at illustrere, hvad det er, hvormom Spørgsmaalet i Rirkeligheden dreier sig. Jeg figter herved til det Forslag, som foreligger angaaende Dyrctidstillaget til de kommunale Skolelærere. Vi ere Alle i høieste Grad enige om at ønske, at Landets Lærerstand maa faae et Dyrctidstillag; men der er nogen Uoverensstemmelse i vor Opfattelse af Maaden, hoopaad dette Dyrctidstillag bør gives. Flertallet holder paa, at Tillæget skal gives i al Almindelighed over hele Lander, og at det skal være en ubetinget Regel for enhver Kommune, at Lærerne skulde have Tillæg til deres Lønninger. Man spørger ikke om, hvorledes Sagen stiller sig i de enkelte Forhold, det er Noget, Rigsdagen vedtager, og dermed er Sagen afgjort; de enkelte Kommuners Stilling til Bestemmelsen kommer ikke os ved. Mindretallet siger, at dette dog er en lidt irregulær Maade at gaa frem paa og siger: Lad os holde os til de bestaaende Regler, lad os ikke behandle Kommunerne saaledes, at de, der have fyldestgjort deres Forpligtelser overfor Lærerstand, skulde tages med, saaledes at de ogsaa skulle give et Tillæg udover det, de kommunale Lærere allerede have faaet. I denne Retning vil det være